

mãn nang ngay. Trên nguyên tắc—một nguyên tắc thiết cốt, có thể định đoạt sự sống và sự chết của nhân viên hành động ở hải ngoại—chàng phải dùng tên giả. Thông hành giả, chứng minh thư giả, danh thiếp giả, chàng thiếu gì giấy tờ giả trong mình. Chẳng hiểu sao chàng lại vui vẻ dạy em, anh ở bụi này :

— Tên anh là Văn Bình.

Người đẹp cười ròn tan :

— Anh là Văn Bình, tức Đại tá Z. 28 ?

Chàng bắt đầu thức tỉnh. Song người đẹp Triều Tiên đã lùi ra xa, nang vẫn cười ròn tan, song gương mặt nàng lại đầy vẻ giết chóc tàn nhẫn :

— Ô, anh đã nói thật thì em cũng chẳng giấu nữa, anh là đại tá Văn Bình thì thưa anh, em là Disa. Disa...

VI

Anh hùng chân gỗ

DISA... DISA

Văn Bình choáng váng mặt như thể mỗi tiếng nói của giai nhân Triều Tiên là một cơn gió độc. Disa là tên của điệp vụ chàng có bốn phận hoàn tất trên đảo trong vòng 24 giờ đồng hồ. Disa còn là tên của một cô gái nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Cheng Ho nói không sai : Văn Bình là kẻ lọc lõi, cương nghị, giàu kinh nghiệm quốc tế mà vẫn bị pàng lõi vào xiếc như chơi. Kể ra, nếu được ôm tấm thân bốc lửa ấy vào lòng thì có sao nữa chàng cũng không hối hận. Đàng này... chàng chưa được hưởng gì cả.

Máu nóng bốc lên mặt. Văn Bình nhảy vệt sang bên đề thủ thế. Chàng hy vọng núp được sau cái giường trước khi phe địch trở tay. Nhưng người

đẹp Disa đã chĩa khẩu súng lục nòng xanh biếc vào ngực chàng :

— Anh Z.28 ơi, anh nên ngồi xuống ghế thê hơn.

Chàng đảo mắt sang trái. Tấm rèm cửa sau cái đi-văng dài, nệm dày cộm, lợp nhung đỏ xọc kim tuyến, nhuộm đầy ánh đèn hồng ấm cúng của cây lăm-pa-đe bằng đồng, đang rung động. Nghĩa là sau rèm có người. Và đề Văn Bình khỏi thắc mắc, một miệng súng tiểu liên đã được luồn ra ngoài.

Disa nói :

— Mời anh nhìn sang bên phải.

Chàng tuân lời nàng, và dụng khẩu tiểu liên thứ hai. Trong phút chốc, lũ quân Liên lục địa biến thành bản doanh một ông tướng... hừ, ông tướng một chân, ông anh hùng chân gỗ Tokita..

Disa ngồi xuống đi-văng, cái đi-văng lợp nhung đỏ mà chàng vừa ước lượng bằng mắt bề dày êm ái của nệm. Chao ôi, tấm nệm dày những hơn 20 phân tây, mùa nhảy bên trên cũng không gây ra tiếng động. Văn Bình còn đang ngờ ngẩn thì nàng tiếp :

— Ở kia, anh ngồi xuống đi, em đã kéo sẵn ghế.

Chàng chép miệng :

— Cô lừa tôi.

— Công việc mà anh... Nói cho đúng, anh là người đàn ông thật khôi ngô, thật dễ yêu, nhưng anh ơi, em không được phép có thiện cảm với anh, vì như anh đã biết, em là gái có chồng. Em đối xử với anh như vậy đã là biệt nhỡn lắm rồi, vì lẽ ra em phải đánh anh ngất.

— Cô đánh tôi ngất ?

— Thưa anh, Vâng. Anh là võ sư thượng thừa, tuy mới thất đai đen, anh có thể bạt hạ đối thủ ở cấp cao hơn, anh lại am tường nhiều môn võ khác, nhưng anh chỉ tài giỏi với đàn ông, tài giỏi trên võ đài, còn phái yếu chúng em lại không sợ. Bởi vậy, em có thể đánh anh ngất dễ dàng.

— Mời cô. Cho dẫu cô hụt đòn tôi cũng không đánh trả.

— Từ nãy đến giờ nếu em chủ tâm hại anh, em đã có ba cơ hội. Anh cứ nhớ lại coi. Nhưng thôi, anh chỉ cần nhớ Li Ming là đủ.

— Li Ming là gì ?

— Là Nguyệt Hằng, nữ nhân viên xuất sắc của Smerch số viết, con người được đặt hôn danh là «nữ thần ám sát».

— Trời ơi, cô cũng biết cả vụ Nguyệt Hằng ?

— Hừ, câu chuyện ấy ahững ai trong nghề

chẳng biết. Nếu nàng không đặt tình riêng lên trên việc chung thì đêm ấy anh đã chết tại Saigon. Chết ngay giữa thủ đô Saigon, sát cạnh văn phòng ông Hoàng. Chết vì một nguyên nhân ẻ chề, nhục nhã đối với người đàn ông bách chiến bách thắng là anh : thương mã phong. (1)

— Tôi van cô. Cô đừng gọi lại dĩ vãng nữa.

— Tại anh, không phải tại em. Võ công của em không thua võ công của Nguyệt Hằng. Còn hơn nữa là khác.

— Cô cũng là nhân viên Smerch ?

— Bậy nè. Em là nhân viên của tướng Tokita.

— Gã tài xế lái tôi đến đây cũng là nhân viên của tướng Tokita ?

— Hẳn làm việc dưới quyền em. Vì hẳn vụng về, bị anh lật mặt nạ nên em đành phải xuất hiện.

— Cô đã nghe được những lời nói của tôi trong xe hơi ?

— Vâng. Báo hại em phải tắt tẩu về phòng, đợi anh.

— Có có phòng sẵn ở đây ?

1— xin đọc «Nữ thần ám sát» đã xuất bản. Li-ming, tức Nguyệt Hằng là vai chính trong truyện, nàng nhận lệnh của Smerch đến Saigon, ám sát Z. 28 trong cơn hiến thân ái. Đêm ấy, nàng chỉ vung nhẹ ngón tay là chàng thiệt mạng. Song nàng lại không giết chàng. Vì... định mạng số là đã khiến nàng khám phá ra chàng là bạn ngày nhỏ của nàng...

— Dĩ nhiên. Em lấy phòng chỉ chậm sau anh 5 phút đồng hồ. Anh ra khỏi khách sạn sạn, kiểm xe đến nhà Cheng-Ho thì em đến.

— Có biết tôi thuê phòng ở đây. Có lại biết tôi có hẹn với Cheng-Ho. Tôi có cảm tưởng là cô đã biết hết ngọn ngành. Lim-Koon dùng cô để ngăn chặn tôi, phải không ?

— Anh lầm. Lim-Koon không định dăng đến em. Đừng hòng hấn giúp, hấn muốn ăn thịt thì có. Hấn ghét anh một thì hấn ghét em mười. Tướng Tokita cầm đầu một tổ chức riêng biệt.

— Của Smerch.

— Dường như anh sợ Smerch lắm thì phải. Một lần nữa, em xin xác nhận hoàn toàn không liên hệ với Smerch. Tuy vậy, em đã biết rõ các chi tiết về điệp vụ Disa anh được ông Hoàng giao phó, theo sự thỏa thuận chung của các cơ quan điệp báo đồng minh tây phương. Mạng lưới lấy tin của thiếu tướng Tokita rất lợi hại, ở đâu cũng có, cho nên em mạn phép được đề nghị với anh...

— Hợp tác với Tokita ?

— Không. Vấn đề hợp tác không được đặt ra Tokita chưa hề nghĩ đến hợp tác với ai, bất cứ ai. Tokita chỉ quen chỉ huy. Riêng đối với anh, Tokita sẽ có giải pháp đặc biệt.

— Nghĩa là cô sắp áp giải tôi đến gặp Tokita ?

— Nếu anh cứ ổn g lại, em sẽ huy động sức mạnh. Trong trường hợp anh tỏ thái độ thông cảm, anh sẽ được xuống đường, ra xe hơi thông thả.

— Anh sẽ có thái độ thông cảm vì ba lý do : thứ nhất, anh không có cách nào hòa giải được hai khẩu tiêu liên. Cột g với khẩu súng lục của em là ba, nên thượng sách là đầu dụ, chờ hạ hồi phân giải, thứ hai, anh nghĩ rằng xuống đường, ra xe hơi, đến trụ sở của tướng Tokita, anh sẽ có khá nhiều thời giờ để lừa phía em hớ hênh, lật ngược thế cờ; và thứ ba là đầu anh không làm nên cơm cháo ở dọc đường thì khi gặp Tokita anh vẫn lợi, Có lợi là biết thêm một địch thủ mới. Và biết đâu anh lại chẳng thừa cơ thiếu tướng lơ dãnh để vung atemi...

— Cô là người giàu tướng tượng.

— Nhưng là tướng tượng sát đúng thực tế...

— Tôi chịu thua cô. Nào, cô định dẫn tôi đi đâu ?

— Chúng mình sẽ khoác tay áo yếm như tình nhân ra thang máy, xe hơi của em đang đậu trước khách sạn.

— Cô không sợ tôi dùng cô làm con tin ư ?

— Em không sợ chút nào. Nhân viên của em luôn luôn canh chừng anh, anh chưa trở mồi thì họ đã ngăn chặn. Và lại, anh chẳng đại gì bắt em làm con tin để thoát thân. Vì anh sẽ mất cơ hội bằng vàng diện kiến anh hùng chân gỗ Tokita.. anh nghĩ coi, ông SiMit, ông M. và kẻ cả ông Hoàng tìm kiếm đồ mắt mà không gặp thiếu tướng Tokita.

Văn Bình nhún vai, chia tay cho nàng. Nàng ồm ồm cười, từ từ cắt súng vào xác da, đeo lên, từ từ đứng dậy, rung rung bộ ngực no tròn, từ từ bước lại gần chàng. Hai gã nhân viên của nàng rút nhanh ra cửa, họ đều mặc áo toại mưa ngắn trên đầu gối nên khẩu tiêu liên biến gọn trong mình dễ dàng.

Disa ghé tai Văn Bình, hỏi nhỏ :

— Anh biết tại sao em không sợ bị anh bắt làm con tin không ?

Chàng không đáp. Disa véo cánh tay chàng, giọng nũng nịu :

— Anh đáo để lắm. Anh không thể bắt em làm con tin vì?...

Văn Bình bịt miệng nàng :

— Vì cô đáo để hơn tôi nhiều. Cô thừa biết tôi không dám giết cô. Không dám làm cô đau, chứ

đừng nói là giết cô nữa. Tôi chỉ có thể bắt cô làm con tin nếu tôi có đủ nhẫn tâm để giết cô. Cô không lạ gì tôi, tôi vốn yếu nềm trước đàn bà, nhất là đàn bà đẹp tuyệt vời như cô. Nhưng cô đừng trông cậy, tôi không dám bắt cô song lại sẵn sàng giết những kẻ cấm tôi yêu cô.

Disa ngó quanh quất :

— Nói ầu. Chồng em nghe được thì khổ.

— Khổ mấy tôi cũng chịu nổi.

— Chồng em chỉ làm khổ em chứ đâu có chạm đến anh.

— Hừ... tôi sẽ cho hắn một bài học...

— Lại nói ầu. Anh có chịu im đi không ?

— Ừ thì im. Nhưng chồng cô là ai ?

Disa lặng thinh. Mặt nàng có vẻ bối rối. Trong cơn bối rối, nàng đẹp sắc sảo hẳn lên. Chàng muốn ôm nàng, ngoạm má nàng một cái thật đau. Chàng phải kèm hãm dục vọng vì hai gã mặc áo tơi mưa lù lù đi theo.

Xe hơi dơi dưới đường là một chiếc Austin. Hire Car, nghĩa là kiểu xe do hãng này sản xuất àm xe chở mướn hoặc tắc-xi. Tân gia Ba là cựu thuộc địa Anh nên xe hơi Anh đầy đường. Austin là một công ty xe hơi Anh nghèo nàn về phương diện thẩm mỹ. Xe hơi Anh đã cao tổng ngồng, chiếc

Hire Car còn cao tổng ngồng hơn, nó trông như cái hộp vuông vức, kiểu kỳ và nghiêm nghị, tốc độ thì chẳng nhanh hơn xe gắn máy 2 bánh là bao. Nó chỉ được cái lợi là bền trong tha hồ rộng rãi, không sợ đụng đầu, hai chân được duỗi tự do.

Trong xe chỉ có vền vện người tài xế. Hai nhân viên mặc áo tơi của hãng Tokita toan trèo lên băng trước, ngồi chung với tài xế thì Disa đã đồng dục :

— Các chú lên xe sau.

Một tên lúng búng, ra vẻ phản đối ;

— Thưa cô... có một mình cô e bất lợi.

Disa nghiêm mặt :

— Trách nhiệm tôi chịu, các anh để mặc tôi.

Văn Bình buông mình xuống nệm müt gần lò so êm ái. Trong xe có máy điều hòa khí hậu, lại có tấm kiếng ngăn cách tài xế với hành khách phía sau nên Văn Bình cảm thấy thoải mái. Chàng biết là Disa duỗi hai nhân viên để được thanh thoi trò truyện với chàng. Chàng không tin là nàng đóng kịch. Tia mắt ướt của nàng đã có giá trị hơn những lời thú tội.

Tuy vậy nàng vẫn ngồi yên trong khi tài xế lái dọc đại lộ Vườn Cây Văn Bình cất tiếng :

— Disa.

Nàng thở dài :

— Không khéo em diện mất. Chúng nó trèo lên xe để bảo vệ em thì...

— Có thừa hiểu tôi không bỏ trốn.

— Em không nói như vậy. Em không cần chúng nó bảo vệ em chống lại ý định bỏ trốn của anh. Nhưng em rất cần được bảo vệ chống lại sự yếu mềm. Anh nói là anh yếu mềm, thật ra đàn bà yếu mềm hơn nhiều. Từ nhiều năm nay em thêm yếu mà chưa hề được yêu, em chỉ là con chim quý nhất trong cái lồng son...

Xe hơi được che riềm đen kín mít, Văn Bình không biết tài xế lái đi đâu. Chàng chỉ thấy vòng ở một ngã năm và quẹo trái nên đoán già là xe hơi chạy vào đại lộ mang tên ông Cờ lê man xô, chính trị gia Pháp cũ khời. Đại lộ này dài lê thê, ngóng ngoào từ phía bắc thanh phố đến gần khu Hoa kiều. Nó bọc hậu một ngọn đồi, nơi tọa lạc đồn binh của Đảo. Du khách thường ghé khu đồn binh để ngắm cảnh, đầu này là Hi viện quốc gia kiến trúc tối tân, đầu kia là trung tâm nuôi cá đẹp mắt với đủ loại cá cũng đẹp mắt không kém, và nằm lọt ở giữa là công viên vua George đệ ngũ, địa điểm của những cuộc hẹn hò...

Văn Bình vốn ghét xe hơi che riềm, nó tạo ra

cảm giác bó buộc và tù túng như người vợ mỹ lệ, thêm thay đổi thực đơn yêu đương bị ông chồng quân quân ghen tuông nhất đêm, nhất ngày trong phòng kín. Tuy vậy, đêm nay chàng lại khoái riềm. Vượt ra nó có thể giúp chàng ôm hôn Disa.

Nghĩ đoạn chàng thực hành liền. Disa ngồi ở góc trái, không nằm trong tầm mắt của tài xế, trừ phi hẳn luôn luôn nhìn kiếng chiếu hậu. Văn Bình lẹ làng nhích lại gần nàng, và nàng chưa kịp khám phá ra ý định của chàng đã có phản ứng thích hợp thì chàng đã bắt chặt môi nàng. Như thể môi chàng là khối từ thạch, Disa đeo cứng lấy chàng.

Trái tim nàng bị mê mẩn nhưng lý trí nàng vẫn tỉnh. Và trong khoảnh khắc, lý trí đã thắng. Đang dính vào người chàng, đột nhiên nàng buông bỏ một cách phũ phàng. Văn Bình ôm vai nàng, toan kéo lại, nàng vung tay gạt ra giọng sắc như dao chém đá :

— Thôi anh.

Văn Bình không dám tấn công thêm nữa. Nàng yên lặng, và chàng cũng yên lặng.

Lát sau nàng mới nói :

— Anh tha lỗi cho em. Từ khi lớn lên đến giờ em chưa khi nào dám lừa dối như vậy.

— Hòn đàn ông mà em cho là liêu lian ư ?

— Vì anh không phải là chồng. Em là gái Nhật. Gái Nhật được nuôi nấng trong truyền thống võ sĩ đạo. Chồng em lại hết sức nghiêm khắc.

— Nếu em muốn, anh sẽ giải phóng cho em.

— Em không muốn. Định mạng đã an bài, em phải tuân theo. Đàn bà Nhật thường tuân theo định mạng. Cho dầu em muốn chống lại, em cũng không đủ sức.

— Nhưng còn có anh...

— Vô ích. Anh sẽ thiệt mạng vô ích. Nhiều người đã thiệt mạng vô ích. Thiệt mạng vì em. Người đàn ông nào gặp nghề em đều bị chồng em thắng tay hạ sát.

— Bằng võ thuật ?

— Vâng, bằng võ thuật.

— Hừ... số hần đã tận nên hần gặp anh.

— Anh tài giỏi thật đấy, nhưng anh ơi, anh chưa đủ võ công để thắng nổi chồng em. Mặc dầu chồng em chỉ có một chân.

— Trời, chồng em là thiếu tướng Tokita ?

— Vâng. Em cứ tưởng anh biết. Trên toàn cõi Viễn Đông kể cả Trung quốc chưa ai giỏi võ bằng chồng em.

Xe hơi đang treo gióc. Từ phía tối mờ nên

Văn Bình không phân định được vị trí. Khi bước xuống chàng mới biết là ở bờ biển. Mặt nước trắng mờ nhấp nhô sau lớp đá đen sì và rặng thông cao san sát. Tiếng sóng rào rào xen lẫn tiếng gió thổi qua rặng thông vi vu. Đèn đóm hoàn toàn tắt ngúm quang cảnh thật tĩnh mịch.

Bóng đêm mù mịt không cho phép Văn Bình phóng tầm mắt thật xa, tuy nhiên, chàng có linh cảm đây là vùng biển phía tây, nơi có khu hoa viên ngàn một đêm lẻ của ông vua dầu cù-là con Hồ được coi là ti... ti phú Tàu (1).

Xe hơi đậu trước ga-ra, phía trước ga-ra là hàng rào cao gấp đôi đầu người bằng cây được cắt tỉa nên Văn Bình không thể nhìn thấy cổng và đường cái, nghĩa là những đặc điểm có thể giúp chàng sau này khám phá tòa nhà của thiếu tướng Tokita tọa lạc ở khu nào trên đảo.

Là thủ lãnh tinh báo chuyên nghiệp có khác, hần đã che dậy chu đáo khiến Văn Bình có mắt như mù. Chàng bước qua thửa vườn rộng trồng toàn cây thuốc đến giãy nhà bên trái. Mở cửa vào phòng, chàng không ngăn được sững sờ vì Tokita đã chu đáo đến nỗi không để lại một món đồ gồ hoặc tranh ảnh nào. Căn phòng trần trụi, trải nệm

ti... ti phú này là Aw Boon Haw,

đầy như trong võ đường. Cuối phòng có cái trảng kỷ bằng gỗ đánh vẹt, ni, không trạm trổ cầu kỳ như thường thấy trong tư gia ở Tân gia Ba, bên trên cũng không lót nệm để chủ nhân ngồi nằm cho êm.

Đối diện trảng kỷ có hai cái đôn trên, mặt gỗ cứng đét, và lạnh lũng. Disa mời Văn Bình:

— Xin ông chờ một lát, để tôi cung thỉnh thiếu tướng.

À ra Disa đã thay đổi cách xưng hô. Nàng rón rén lui ra ngoài. Văn Bình đợi khoảng 5 phút mới thấy người đàn ông già bưng khay nước vào. Hắn đặt cái khay bằng tre đan xinh xắn xuống đôn, từ tốn lật ngửa hai cái chén nhỏ, rồi rót nước trong ấm vào chén. Khi ấy chàng mới nhận thấy cái ấm và hai cái chén đều bằng ngọc. Một thứ ngọc đại quý màu hồng có gân đỏ. Nước trà tàu màu xanh hồ phách, nhưng đến khi được rót vào chén nó lại chuyển sang màu hồng, và trong hơi khói nghi ngút Văn Bình còn ngửi được một mùi thơm lạ không phải mùi thơm độc đáo của trà. Dường như mùi thơm này từ khối ngọc tiết ra.

Chàng nghe tiếng cửa mở ở phòng bên, và tiếng chân người bước rất nhẹ. Chưa thấy người, chàng đã biết là thiếu tướng Tokita. Nếu không

phải hẳn thì thật khó tạo được cách đi nhẹ như lá rụng, kết quả của hàng chục năm luyện tập khinh công.

Văn Bình thăm nghĩ Tokita có gương mặt và dáng điệu cứng nhắc của người quân nhân chuyên nghiệp, và nếu hẳn không già đúng với số tuổi thì hẳn cũng không che giấu nổi những nét phong sương sau nhiều năm sống trong rừng rậm đầy muỗi sốt rét và bệnh tật nhiệt đới.

Người đàn ông dong dỏng cao đứng trước mặt chàng lại hoàn toàn khác với sự ước tính. Disa khen ngợi chớ không đến nỗi quá đáng, tuổi thật của Tokita suýt soát 60 nhưng tuổi dung mạo và thân hình hẳn chỉ trên 40 là cùng, mà đàn ông cường tráng ở tuổi này thường được coi là cực cùng của phụ nữ.

Trông hẳn người ta phải có cảm tưởng hẳn là đại tri thức, với vầng trán vuông rộng, nước da trắng trẻo và bộ âu phục nhũn nhặn hợp thời trang. Tuy nhiên, điểm nổi bật trên người Tokita là cặp mắt. Mắt hẳn sâu và sáng, nhìn trần trần không chớp và tóe ra một đốm lửa. Tả nào nào Disa sợ chớ, Disa thần phục chớ. Vì mắt Tokita là mắt pháp sư thời miên. Cặp mắt có khả năng moi móc tâm can thiên hạ. Cặp mắt ngó ai là người

ấy mà hẳn hoặc nổi vầy ồ...

Thiếu tướng Tokita đứng nghiêm, cúi rạp thi lễ theo lối Nhật. Cháo xong, hắn coi bằng tiếng Nhật :

— Xin miễn giới thiệu. Chúng ta đã biết nhau là ai. Mời ông an tọa. Và mời dùng tạm chung trà. Trà này do tôi tự tay trồng trên đồi, bón bằng chất mùn đặc biệt, và cũng tự tay tôi hái, ủ, cắt, phơi nắng phơi sương, hấp thụ đầy đủ tinh túy âm dương nên uống rất bổ. Chẳng nào ông trở về Saigon tôi sẽ gởi biếu ông Hoàng một bình. Tôi nhờ uống trà này mà xương sống còn thẳng ro, làm việc cả ngày không mỏi lưng. Người Tàu gọi loại trà của tôi là âm dương trà... Ông đã uống thử chưa? Âm dương trà được pha trong chén dạ quang ngọc thì trên trần thế không thể tìm đâu ra thứ trà ngon hơn nữa...

Hết âm dương trà đến dạ quang ngọc... Tokita quả là tay có bản lãnh phi thường.. Hắn coi chàng là kẻ thù bất cộng đái thiên, hắn mời chàng đến chẳng phải để khoe tài âm thực. Hắn dùng thủ đoạn nhà nghề, chàng cũng dùng thủ đoạn nhà nghề đáp lễ. Chàng bèn nâng chén trà, uống cạn một hơi. Nước trà âm dương ngon thật là ngon. Nó vừa uống đến cổ họng chàng đã cảm thấy

sảng khoái, dường như một đại võ sư vừa truyền công lực vào kinh mạch cho chàng.

Thiếu tướng Tokita cười mỉm, rồi nói, giọng dịu dàng :

— Dư luận đồn về ông không ngoa chút nào. Nếu là người khác thì chén trà còn nguyên. Sở nước trà có thuốc độc, phải sao ông? Ông uống ung dung, điều này chứng tỏ ông tin cậy tôi, ông biết tôi không phải là đối phương tầm thường... Ha ha... đại tá Z. 28 Tống Văn Bình ơi, ông xứng đáng là đối phương của tôi mặc dầu ông kém tôi một đồng tuổi... Ông có biết trong trường hợp ông từ chối chung trà tôi sẽ làm gì không?

— Tôi không có tài đọc được gan ruột thiên hạ.

— Ông khéo lắm. Ông dư biết là trong trường hợp chung trà bị từ chối tôi sẽ chấm dứt ngay câu chuyện.

— Tôi không nghĩ rằng thiếu tướng cất công bố trí để chỉ mời tôi thưởng trà và đàm luận xuông.

— Thật đấy, ông ráng tin tôi đi. Mấy chục năm trước, khi tôi đang phục vụ trong miền rừng rậm Thái-Miến-Mã nhiều người đã cho tôi mắc bệnh khật khùng. Tôi bỏ đi trước ngày chiến tranh kết thúc mặc dầu thượng cấp rất cần tôi, chỉ riêng

vốn liếng võ thuật của tôi cũng đủ giúp tôi tìm được cuộc sống bảo đảm về tinh thần và vật chất ở quê hương. phương chi tôi còn là kỹ sư hóa học đậu cao, gia đình tôi rất giàu, và đặc biệt là có liên hệ thuyết thống với hoàng đế. Nói cách khác, tôi là hoàng thân. Tôi còn là triệu phú. Ông đã thấy hoàng thân và triệu phú nào quen cảnh cung vàng điện ngọc lang thang ở chốn thâm sơn cùng cốc hàng chục năm, uống nước suối, nhai lá cây trúc com, nằm chung với mãnh thú chưa ?

— Chưa. Thiếu tướng là người thứ nhất tôi được biết.

— Cảm ơn ông. Lạc cộng sự viên của tôi thỉnh ông đến đây là để có dịp nhón tận mắt, sờ tận tay một người tài, và đề biểu quà...

— Thiếu tướng biểu quà...

— Ông cho như vậy lạ lắm sao ? Không, không có gì lạ cả. Trong những năm giang hồ phiêu bạt tôi đã thu thập được nhiều vật báu, nếu đem tính thành tiền thì kho tàng của tôi còn hơn gấp chục, gấp trăm lần của chim, của nòi của toàn thể gia đình tôi. Kìa ông. Ông mới dùng được một chén. Chén đầu thường chưa ngon vì nước chưa ngấm vào ngọc. Phải từ chung thứ nhì trở đi, chất ngọc tiết ra, màu trà bắt đầu đổi khác, hương vị của nó

mới thật dị kỳ...

Hương trà dị kỳ thật. Văn Bình đã uống hàng trăm thứ trà khác nhau, kể cả những trà đại quý như trăm mã trà, ngựa cho ăn lá trà, bắt chày vài vòng thắm mệt rồi giết ngựa, mổ lấy bao tử, pha trà được tắm nước miếng và nước tiêu hóa của con vật với nước sôi... Có những thứ trà chỉ mọc trong kẽ đá ở núi cao ngất trời, quanh năm mây tuyết phủ kín không có lối lên, người hái trà chỉ có thể treo bằng dây, nhiều khi phải thách đố với Tử thần trong cả tháng trường mới mang về được một gói lá. Lại có những thứ trà không được phơi nắng, vì hơi nắng làm chết mất tinh chất của trà, người ta chỉ được phết nhét trà trong ống nứa, đào lỗ, chôn thật sâu xuống đất, bên trên vun lá thành đống, châm lửa đốt... Nhưng hãy coi chừng... lỡ tay đốt quá nhiều lá, và đốt quá thời hạn thì trà trong ống nứa sẽ chín ròn, không pha uống được nữa.

Pha trà, người ta thường coi nước mưa, hoặc nước suối là thích hợp nhất. Song Văn Bình còn biết một thứ nước làm hương trà gia tăng tốt độ. Đó là nước đá. Không phải nước đá trong tủ lạnh, nước đá được chế tạo bằng hóa chất, và bán đầy đường.

Thứ nước đá này hiếm như vàng. Có lẽ hiếm hơn cả vàng nữa. Vì muốn kiếm thứ nước đá này ta